

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

ΕΙΝΕ γνωστό στους περισσότερους, ότι η Αικατερίνη Α', η σύζυγος του Μεγάλου Πέτρου και αυτοκράτειρα της Ρωσίας, ανέβρισε στο βασιλικό θρόνο από τα χατώτερα στρώματα της κοινωνίας.

Τό άληθινό νοιά της ήταν Μάρθα Ράβ. Είχε γεννηθεί τό 1682 στη Λιθονία, στή περίχωρα του Δοργάτ, και άνιχε σέ μιá οικογένεια φτωχών χωρικών. Ένω έμεινε στην έφηβική ηλικία, έλασε τόν πατέρα της κ' έμεινε υπό την προστασία της μητέρας της, ή οποία όμως δέν άρχισε κ' ατήν νά κατεβή στόν τάφο.

Αύτá συνέβαιναν κατά τό έτος 1694. Έξέκρινε τή χρονιά ή Μάρθα ήταν μόλις δεκατέσσερον χρόνων, αλλά είχε πλήρη κομωτική ανάπτυξη. Έπειδή δέ είχε παρουσιαστικό άβροδ και έφρας εύγενικό, κάποιος ιεροζήριχας διαμαρτυρήθηκε, άνομιαι Γλου, λητήθηκε τή μικρή δοχάνη και την πήρε στό σπίτι του, γιά νά κάνει συντροφιά στίς θιγατέρες του.

Έκει ή Μάρθα όφελήθηκε πολύ άπ' τά μαθήματα, τά οποία παρόνοαν οί δασκάλοι στίς συντροφισσές της και τά οποία παρακολούθησε κ' ή ίδια. Έτσι μέσα σέ μικρό χρονικό διάστημα έμαθε ανάγνωσι, μουσική και λίγο χορό.

Άλλά τό 1702 ό καλός ιεροζήριχας πέθανε κ' άφησε ορφανές τίς κόρες του. Έξέκρινε τήν έποχή, ή Λιθονία είχε γίνει τό θέατρο του μεταξύ τής Σουηδίας και τής Ρωσίας πόλεμον κ' ήταν σινεπάς επανδύουνη διαμονή γ' άποστάτετες νέες, όπως ήσαν ή θιγατέρες του ιεροζήριχου.

Στή δύσκολη αυτή περίοδια παρουσίστηκαν στίς νέες μερικοί φίλοι του μακαρίτη πατέρα τους και προσεφέρθηκαν νά τίς μεταφέρουν στη Φιλανδία, όπου θά βρισκότουσαν έν άπολύτo άσφαλεία. Η προσφορά όμως αυτή άφαιρούσε μόνο τίς δεσποινίδες Γλου, όχι και τήν Έβνη, τήν παρόσιτη, τή Μάρθα.

Άλλά ή Μάρθα δέν άπελάτιστηκε. Είχε άπόφαση νά ζήση και έννοούσε νά υπερασπίση κάθε εμπόδιο που θά τής σταματούσε τό δρόμο. Ηέφερε πός ή ζωή είνε γεμάτη δυσκολίες, αλλά είχε πεποιθήσει στόν έαυτό της.

Θιμήθηκε λοιπόν τότε πός ή μητέρα της τής είχε κάμει λόγω μιá φορά γιά έναν άδελφό του πατέρα της, τόν Χριστιάν Ράβ, ό όποιος κατοικούσε στην Πρωσία, στό παλιαντό του Μαργαριτοφυ, όπου είχε δικό του ξενοδοχείο. Μόλις θιμήθηκε αυτή τή λεπτομέρεια, ή Μάρθα κίνησε, χωρίς νά χέση καρό, πρós αναζήτηση του θείου της.

Ό τόπος όμως που θά περνούσε, ήταν άνάστατος άπ' τόν πόλεμο, γεμάτος από τους δύο αντίπαλους στρατούς και πολύ επανδύουνο γιά μιá νέα. Η ορφανή όπόσος δέν δειλίασε, αλλά άνέλαβε τό ταξείδι μόνη της, θρασαλεία και χωρίς προστασία.

Ένω κόντευε όμως νά φτάση καί στό τέμα του ταξείδιου της, έπεσε στή χερία δυό Σουηδών στρατιωτών. Οί άγροίκοι αυτοί άνθρωποι ήσαν άποφασισμένοι νά μη σβαστούν ούτε τά νεάτá της, ούτε τά δειληγτά της, μιá ή τύχη δέν τους επέτρεψε νά κάμουν έκείνο που ήθελαν.

Ένω ή Μάρθα περιέμενε τό μοραίο με έπομονή, παρουσίστηρε ξέφανα ός από μηχανής θεός υπαξιωματικός. Ό στρατιωτικός αυτός λεγόνταν Γλου κ' ήταν σπένος συγγενής με τόν ιεροζήριχα, τόν δεύτερο πατέρα της νέας. Μόλις έμαθε λοιπόν πού ήταν ή Μάρθα, έδειξε μεγάλο ένδιαφέρον γ' ατήν.

Τήν ελευθέροσε άμέσως άπ' τά χέρια τών στρατιωτών και τήν όδηγησε στό Μαργαριτοφυ, στό ξενοδοχείο τής Γαλάζιας. Άλεπούς, κοντά στό θείο της που είχε χηρέψει πριν από λίγους μήνες. Ό ξενοδόχος υποδέχτηκε τήν άγνωστη συγγένισά του μ' έγκωδίατητα και τήν κράτησε στό κατάστημα του γιά νά τόν βοηθήσει.

Υστερ' από μιá βδομάδα, ένα βράδυ, ή Μάρθα είχε μείνει μόνη της άγαθό στό γραφείο του ξενοδοχείου κ' έκανε τους λογαριασμούς τής ημέρας, όταν ελθε νά μιάνει στήν αβιθουα από νέο ως δεκαεφτά χρόνον, με ρούχα κατακοσινωμένα.

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

— Ονομάζομαι Μαρία Δονιλόβνα, είτε χωρίς περιστροφές ή Ξένη, πρós τήν ένσηκά του Χριστιανού Ράβ. Έρχομαι από τό Γκέλεφ τής Δαλμαραρίας. Είχα ός τά χτές καμιά είκοσαριά δαικάτá, αλλά τό δρόμο μ' έπιάσαν κάτι Σουηδοί στρατιώτες και μου

τά πήραν. Λιγώ, πεινώ, είμαι τσακισμένη άπ' τήν ζούρασι. Θά μου δώσετε νά πώ, νά φάω και νά κοιμηθώ άπόψε ;

Ένω ή Μαρία Δονιλόβνα μιλούσε κ' έξέβετε τή δεινή κατάσταση της, ή Μάρθα τήν εκύπτασε μ' ένα είδος θαυμασμού. Ποτέ στή ζωή της δέν είχε δει όμορφότερο κεφάλι και συμπληθητικότερη φυσιογνωμία.

Πραγματικά, ή νεοφερμένη είχε ένα κεφάλι άγγελουδιού με μεγάλα γαλανά μάτια, με τριανταφυλλένα μάγουλα, με ξανθά μαλλιά και λεπτά χείλη, που καθός άνογαν άφαναν νά φαίνονται τό κάτασπρα δόντια της πουδωζάν με μαργαριτάρια.

Άλλά και τί σιμπίτσι ακόμα... Η μικροκαμωμένη αυτή κοπέλα ερχόταν, όπως κ' ή Μάρθα, από μέγη μακρινά και ομηγμένα άπ' τόν έχθρο. Ήταν επίσης άποστάτετη και είχε πάθει τό ίδια από τους Σουηδούς στρατιώτες.

Η όμοιοπάθεια αυτή κίνησε ζήλο τό ένδιαφέρον τής Μάρθας γιά τή Μαρία. Κ' άμέσως έτρεξε και τής έφερε ένα δοχείο με μύρα, ένα κομμάτι ψητό κρέας και ψωμί.

— Όριστε νά φάτε, τής ελε με συμπάθεια. Δεικνήστε και κατάναν κοινεπάμοια...

Η Μαρία Δονιλόβνα δέν ήθελε παρασίλλα γιά νά υπακούση. Κάθισσε κ' άρχισε νά τρώη με βουλιμία και άνεση, σίν νά ήταν στό σπίτι της. Στό διάστημα αυτό, ή Μάρθα τής γέμει τό ποτήρι της με μύρα, όταν τό άδειασε, και τής έκοβε φρέτες τό ψωμί της.

Άκού ή Μαρία βαναποήσε τή μεγάλη τής πείνα, κάρφωσε τά εκφραστικά μάτια της στή νεαρή Ξενόδοχο και τής ελε :

— Είνε άλήθεια λοιπόν ότι δέχετε νά με φιλοξενήσετε, άν και δέν έχω ούτε ένα δημάρι γιά νά σας πληρώσω ;

— Μά βέβαια ! άποκρίθηκε εύθιμα ή Μάρθα. Άλλά εις αντίλλαγμα θά σας παρακαλώσai νά μου αναφέρετε τους λόγους, γιά τους όποιους βρισκαίσε εδώ, μακρινά άπ' τόν τόπο σας, νά μου διηγηθήτε, μ' άλλα λόγια, τήν ιστορία σας.

— Ω, είνε άπλουσίατη, άποκρίθηκε ή Μαρία. Άκούστε τήν : Ζούσα ός τό έρω στό Γκέλεφ μαζί με τόν πατέρα μου και τή μητέρα μου, που είνε ρωσσοκαταγωγής. Κοντά μας καθόνταν ένας νέος, ό Λουδοβίκος Άλχαφ. Ό νέος αυτός μ' εφορτίθησε κ' έγώ άνταποκρίθηκα στόν έρωτά του και τού τά έδωσα

όλα. Άλλά έφτασε μήνα με τό μήνα κ' ή ώρα που μου ήταν άδύνατο νά κρηφθώ τό αποτέλεσμα τών σχέσεων μου μαζί του. Κι έκείνο που φοβόμουν πρó πάντων, ήταν ή όργη του πατέρα μου.

— Έλα μαζί μου, μου ελε τότε ό Λουδοβίκος. Πάμε στό Κουρλάντ. Έκει έχω φίλους και θά σε κρηφώ...

— Πάμε, του ελε, και τόν ακολουθήσα, μη μπορόντας νά κάνω κ' άλλως.

Όταν φτάσαμε σ' απόστασι λίγων βερσιών από τήν κατοικία τών φίλων του, μ' έμασαν στό δρόμο οί πόνοι κ' αναγκάστηκα νά καταφύγω στήν καλύβα ενός χωριού. Ένω όμως Ξεγεννησθαι, ό Λουδοβίκος, είτε γιατί με βαρέθηκε, είτε γ' άλλον κανένα λόγο, γίνιχε άφαντος. Όταν σπρώθηκα και μπάρεσα νά σταθώ στά πόδια μου, δέν ήξερα κατό πού νά πάω. Περπατούσα στην τύχη και μάλις έλλεκα στρατιώτες, κρηβόντων στους φράκτες και στά χαμάλιαδα. Άλλά δέν ήξερα νά κρηφτώ καλά, φαινετα, γιατί μερικοί άπ' αούτους μ' ανακάλυψαν και γιά νά γλυτώσω από τά χέρια τους, βρέθηκα στην ανάγκη νά τους δώσω όσα χρήματα είχα έπάνω μου. Έτσι έμεινα άπένηταρη και νά γιατί βρέθηκα εδώ. Και τόσο, σάς παρακαλώ, πέστε μου που έχετε μέρος γιά ύπνο ; Είμαι πεθαμμένη άπ' τή

Η Μάρθα Ράβ, ή κατάναν αυτοκράτειρα τής Ρωσίας Αικατερίνη, όταν ήταν μικρούλα στό χωριό της.

νόστα...!

Η Μαρία Δουλιόβνα είχε διηγηθεί την ιστορία της —την αβλουστάτη, καθώς έλεγε— γρήγορα και χωρίς να πάρη ανάσα. Η φυσιογνωμία της, άσπια και στα θλιβερότερα σημεία της διηγησεώς της, δεν έπαύθη καμιά στιγμή. Ένω μιλούσε, έμοιαζε μ' ένα μαριμόνο άγαλμα, θαμνάσιο βέβαια και θελκτικό, αλλά πάντως... άγαλμα.

Η Μάρθα είχε μείνει κατάπληκτη με την άταραξία της. Για μία στιγμή μάλας της ήθελε να βάλει το χέρι της στο στήθος της νέας για να βεβαιωθεί αν έχτυποσε ή καρδιά της.

— Και το παιδί σου; τη ρώτησε τέλος.

Τη στιγμή εκείνη το μάριμαρο γάνιρε σαν να ζωντανεύει. Η Μαρία μίμωρε τα φρύδια της, το πρόσωπό της φλογιστικέ κ' από τα μάτια της πέρασε μία γρήγορη λάμψη.

— Το παιδί μου; είπε βιαστικά. Πέθανε στη γέννα!

— Πέθανε; Ό, τί κλάμματα που θάκανε!...

— Ναι, ναι! είτε η Μαρία άδιάφορα.

Κι' άψέως, ξαναπαύοντας την πρώτη της άταραξία, ρώτησε:

— Που θά κοιμηθώ, σάς παρακαλώ;

Η Μάρθα σκώθηκε και τοποθέτησε στο δωμάτιό της ένα δεύτερο κρεβάτι κοντά στο δικό της. Ύστερα, άφου έκλεισε το ξενודοχείο, έτοιμάστηκε να πλαγιάσει.

Ένω γινόταν, κάτω απ' το φως της λάμπας, παρατηρούσε την ξένη που κοιμόταν κούλας βαθύτατα. Τα θαμνάσια μαλλιά της ήσαν άπλωμένα στο μαξιλάρι και σχημάτιζαν ένα χρυσό στέμμα γύρω απ' το χαριτωμένο πρόσωπό της.

Έξαρνα παρατήρησε μία παράδοξη μεταμόρφωση στη θελκτική εκείνη φυσιογνωμία. Τα ήματα χαλαρωστικακά της νέας συστάσαν, αλληλόνησαν, αλλοιώθηκαν σ' άπιστετο σημείο και μία ξεση κραυγή βγήκε απ' το λαιμό της, συνδυομένη από λόγια κομμένα:

— Για το παιδί μου φωτάς; ... Έ. ναι... το σκότωσα... Το σκότωσα το παιδί μου!... Άφηρέ με... Τί σέ νοιάζει; ... Δεν θέλω παιδιά... Τά μου, τά μου!...

Η Μάρθα κινετικέ από φόβη κ' έμεινε άκίνητη μαρδ στην κοιμημένη. Δεν ήξερε τί να πιστέψη. Τα λόγια αυτά που βγήκαν απ' το στόμα της ήσαν έξομολόγησι ένώ έγκληματος ή παροξυσμός έφράτου; Τί ήταν αυτή ή άγνωστη, άγγελος ή διάβολος;

— Μαρία, Μαρία! φώναξε προμαρμένη.

Η Μαρία άνοιξε τα βραεία βλέφαρά της, έρωξε στη Μάρθα ένα βλέμμα άπλανές κ' ένω άλλως πλειρό, ψήθισε νυσταγμένα:

— Είμαι καιά. Εύχαριστώ...

— Όναρο ήταν! σκέτικε ή Μάρθα μ' άνακούρσια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΚΑΒΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Σ' έναν από τους κεντρικότερους όρμους του Λονδίνου, στην Νόρφολκ—Στρήτ, υπάρχει ένα μέγαρο, του οποίου τά παρθένα μένουι έρημικώς κλειστά έδώ και πενήτα χρόνια.

Τό σπίτι αυτό άνιχε κατά τό 1880, στο λόρδο Λ..., ό όποιος, την έποχή εκείνη, ήταν άρραβωνιασμένος με μία θρωαστή νέα της άγλικής άριστοκρατίας. Την ήμέρα που έπρόκειτο να τελεσθούν οι γάμοι τους, τό σπίτι έλχε σπολιστεί έορτάσια και στη σάλα περιέμενε στρωμένο ένα πλουσιότατο γαμήλιο τραπέζι. Έξορανα όμως έδωσαν στο γαμήρι ένα σημείωμα εκ μέρους της νυφότης του, στο όποιο έκείνη του έγραφε ότι έδίελε τον άρραβώνα τους και παρητείτο απ' την τιμή να γίνη σύζυγός του. Ό έγκαταλειμμένος νυφστήρ έκλεισε άμέσως τό σπίτι του, άφίνοντας τά πάντα στην κατάσταση που βρισκόταν και δεν ξαναπάτησε τό πόδι του σ' αυτό.

Ύστερα από λίγον καιρό πέθανε και στη διαθήκη του άφησε έντολή στους κληρονόμους του να μείνει τό σπίτι του στην ίδια κατάσταση, στην όποία τό έλχε άφήσει αυτός, είδειμή όλη ή περιουσία του θά περιήρχετο σ' ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα.

Φυσικά οι κληρονόμοι προτίμησαν να θυσάσουν τό σπίτι παρά όλόκληρη την κληρονομία κ' έτσι από την ήμέρα των γάμων κανένα άνθρωπο πόδι δεν έλχε πατήσει στη σκοτισμένη σάλα του μεγάρου.

Όπου τό τραπέζι περιέμενε άκόμα τους άποθανόντας κληρονόμους!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ένα άπλούστατο μέσον για να ζυσταίνεται κανείς, όταν κάνει κρού, είνε να παίρη βαθείες και παρατεταμένες είσπνοές άτμοσφαιρικού άέρος.

— Έπ' τη βάσει μιάς στατιστικής, από τις μελαχρινές γυναίκες όλης της Εύρώπης ή 79 εκατό είνε παντρεμένες, ενώ στις ξανθές παρατηρείται τό ίδιο σε άναλογία μόνο 55 τοίς εκατό.

— Η περιήρημη καλλιτέχνης Σάρα Μερνάρ άρχισε τη σταδιοδρομία της ως μία άπλή μοδιστρούλα, ή δέ άουδός Νίλσον ως γκουθεράντα.

— Ο Μ. Ναπολέων είπε για τους αυτοκτονούντας, ότι είνε πιο έπνοειδίστοι από τους πολεμιστάς που τρέπονται εις φυγήν.

— Ένας Γάλλος έπιστήμον βεβαιώνει, ότι ένα πολεμικό πλοιο μπορεί να διαρρήγη την προσοχή των έχθρών στη θάλασσα, άρκει να νω βαμμένο με βαθυάτηνο χρώμα.

— Οι Ίάπωνες ξεπαρώννι όλες τις γυναίκες του κόσμου στο... πλέξιο.

— Άπεδείχθη ότι ό καφές θανατώνει μέσα σε λίγες ώρες τά μικρόβια της χολέρας, του έρυσίτελα και του τυφοειδούς πυρετού.

— Κάποιος Άμερικανός ύπελόγησε, ότι ό ύπνος των παικτών των πόλων διατεράσεται κατά τό ένα δέκατο από τά νωσιρίσματα που κάνουν ή γάτες τη νύχτα.

— Ένας Άγγλος γιατρός σινιστά σε όσους πάσχουν από άπνία, πόνι πλαγιάσουν να ξαπλώνουνται άνάσκελα και να είσπνοην 30—40 φορές μ' όλη τη δύναμη των πνευμόνων του. Έτσι έορτα είσώλτατά ό ύπνος.

— Ένα μικρό κοντάλια χωράει έξήντα σταγόνες.

— Η μπανάνες και ή πατάτες έχουν την ίδια χημική σύσταση.

— Τά πιο εύκολογόνετα κρέατα είνε τό κρέο ψητό του προβάτου, τό ψητό βοδινό, τό κρέας του λαγού και τό κρέας της κόττας.

— Όλοι οι γιατροί συμφωνούν, ότι τά φρούτα ζωνεάνετα εύκολότερα τό κρέο.

— Άν κόψετε τό κεφάλι ενός σκυλιμαυό και βάλετε τό ύπόλοιπο σώμα του σε δροσερό μέρος, θά φυτρώση σ' αυτό κανονίμο κεφάλι.

— Τό ψηλότερο βουνό της Εύρώπης είνε τό Λευκό Όρος, του οποίου ή κορυφή βοίσκαται 15.732 πόδας έπάνω από τη θάλασσα.

— Ό γάμος έχει άποδειχθεί ως τό άλάνηατο φάρμακο πολλών άσθενών των γυναικών.

— Η φθίσις είνε έντελώς άγνωστη άσθένεια στις άρκατικές χώρες.

— Μία καμήλα μπορεί να περατήρη εκατό μίλια την ήμέρα.

— Υπάρχει ένα είδος μαλακίου, όνομαζόμενο «Χιτόνος», τό όποιο έχει... 11.000 μάτια!

— Μέσα σε πεσμένα μετέωρα βρέθηκαν πολλές

φορές διαμάντια.

— Η διαίρεση της ώρας σε έξήντα λεπτά έγινε στην Βαβυλώνα.

— Στα παλαιότερα χρόνια, ή θανατική ποινή στη Σωιστία έξετελείτο διά πηγάδι.

— Τό γρήγορο μέγαλομα των νυχών θεωρείται ως σημείον είξιας.

— Τό περιεργότερο ίσως άρχαιολογικό εύρημα είνε ένα καρβέλι, τό όποιο άνεκαλίφθη από ένα Γάλλο περιήρητη σε μία σαρκοσάγο της Άσσυρίας και τό όποιο ζυμάθηκε κατά τό έτος... 560 π. Χ.

— Άκ' όλα τά ζώα προσβάλλονται περισσότερο από φημισαίση οι παπαγάλοι, των οποίων τό ένα τέταρτο είνε φημισαίο.

— Στους Ίάπωνες έπαραιτεί ή συνήθεια, όταν ή νύχη οδηγείται στο σπίτι του γαμήριου, να κρανιάζει άπειλαστικά, σαν να έπρόκειτο να τη σκοτώσουν.

— Υπολογίζεται ότι σφάζονται κάθε χρόνο 600.000 ζώα για την παρασκευή μαγειρικου λίπους.

— Τά σκυλιά έχουν έξαιρετικά προνοια στο Βέλγιο, όπου διαθέτουν γ' αυτά και θέσεις ύφαιμένες μέσα στους σθηροδρόμους.

— Ο Σουλτάνος της Ζαχόρα των Άνατολικών Ίνδιών φορει κοσμημάτα άξιας τριακοσίων έκατομμυρίων δραχμών.

